

فلسطینی‌ها در سرزمین فلسطین خواهند ماند:

خبرنامه سیزدهم (۲۰۲۴)

۲۸ مارس ۲۰۲۴

در جست‌وجوی آرمانشهر، نبیل عنانی، فلسطین، ۲۰۲۰

دوستان عزیز،

درد از طرف تری‌کنتیننتال: مؤسسه پژوهش‌های اجتماعی.

در ۱۵ فوریه ۲۰۲۴، جرد کوشنر (داماد و مشاور ارشد سابق داند ترامپ در دوران ریاست‌جمهوری او) با پروفیسور طارق مسعود در دانشگاه هاروارد به

گفت‌وگو نشست. در طول این گفت‌وگو، کوشنر در مورد «املاک ساحلی غزه» صحبت کرد که به گفته او، می‌تواند «بسیار ارزنده» باشد. او ادامه داد: «اگر جای اسرائیل بودم، در صحرای نگب بولدوزر می‌انداختم، سعی می‌کردم مردم را [از غزه] به آنجا منتقل کنم... درستش این است که [بروی و] کار را تمام کنی.»

انتخاب نگب یا النقب در زبان عربی توسط کوشنر، شایان توجه است. النقب، واقع در جنوب اسرائیل کنونی، از دیرباز محل تنش و درگیری بوده است. در سپتامبر ۲۰۱۱، دولت اسرائیل لایحه‌ای را در مورد برنامه شهرک‌سازی بادیه‌نشینان در نگب تصویب کرد که به طرح پراور-بگین نیز معروف است، و براساس آن ۷۰۰۰۰۰ بادیه‌نشین فلسطینی از سی‌وپنج روستای «به رسمیت شناخته نشده» شان اخراج شدند. کوشنر اکنون به اسرائیل توصیه می‌کند حتی تعداد بیشتری از فلسطینی‌ها را به‌طور غیرقانونی به النقب منتقل کند، که بسیاری از آن‌ها در ابتدا از شهرهای بخش‌هایی از فلسطین که اکنون در داخل [و تحت اشغال] -م. [اسرائیل هستند به غزه رانده شدند. همان‌طور که شاید کوشنر هم بداند، راندن جمعیت به النقب و تصرف غزه طبق ماده ۴۹ کنوانسیون ۱۹۴۹ ژنو غیرقانونی است.

کشتار در لد، عبد عابدی، فلسطین، ۱۹۸۰

۳

آوارگی که در سال ۲۰۱۱ گریبان بادیه‌نشینان فلسطینی را گرفت و امروز فلسطینیان در غزه با آن مواجهند، منعکس‌کننده وضعیت اسفناکی است که از زمان تشکیل دولت اسرائیل در سال ۱۹۴۸ بر فلسطینیان تحمیل شده است. از سال ۱۹۷۶، فلسطینیان در سراسر جهان هر ساله روز زمین را گرامی می‌دارند: سی‌ام مارس، به مناسبت کشته‌شدن شش فلسطینی در جریان یک اقدام جمعی برای مبارزه با تلاش دولت اسرائیل به‌منظور از بین بردن فلسطینی‌ها در الجلیل و یهودها-گیل (یهودی‌سازی الجلیل). رژیم اسرائیل از سال ۱۹۴۸ تلاش کرده است تا سرتاسر النقب و الجلیل را به خاک خود الحاق کند اما با مقاومت شدید فلسطینی‌ها از جمله بادیه‌نشینان فلسطینی مواجه شده. خشونت اسرائیل در اعراب و پاکسازی منطقه برای ایجاد اسرائیل بزرگ (*Eretz Yisrael Hashlema*) از رود اردن تا دریای مدیترانه شکست خورده است. اسرائیل نتوانسته است به اهداف

خود دست یابد. نمی تواند فلسطینی ها و بادیه نشینان را از بین ببرد. رؤیای این کشور مبنی بر تشکیل دولت خالص صهیونیستی باطل است.

منسف، سماح شهاده، فلسطین، ۲۰۱۸

در ۹ دسامبر ۱۹۷۵، جمعیت فلسطینی ناصره با ۶۷ درصد آرا، توفیق زیاد از حزب کمونیست (راکاه) [سرواژه عبری به معنای «فهرست نوین کمونیستی»-م.] را انتخاب کردند. زیاد (۱۹۹۴-۱۹۲۹)، شاعری نامدار، به دلیل نقش بی وقفه اش در ایجاد جبهه ای متحد در میان فلسطینی های الجلیل علیه سیاست اخراج اجباری اسرائیل، به «امین» (ابو الامین) شهرت داشت. زیاد به دلیل این فعالیت ها بارها دستگیر شد، اما هرگز دچار تزلزل نشد. زیاد در سال ۱۹۴۸ به حزب کمونیست پیوست، در سال ۱۹۵۲ رئیس کنگره اتحادیه کارگران عرب ناصره شد، حزب را در زادگاهش ناصره رهبری کرد، در سال ۱۹۷۳ در کنست (پارلمان اسرائیل) صاحب کرسی شد و سپس در سال ۱۹۷۶ به عنوان نامزد جبهه دموکراتیک برای صلح و برابری به مقام شهردار شهر خود رسید. پیروزی او، که دستگاه حکومتی اسرائیل را

غافلگیر کرد، با استقبال فلسطینی‌های الجلیل روبه‌رو شد که از سال ۱۹۴۸ علیه تلاش‌ها برای سرقت زمین‌ها و خانه‌هایشان می‌جنگیدند.

در سال ۱۹۷۵، مقامات اسرائیلی اعلام کردند که ۲۰۰۰۰۰ دونوم (۱۸ میلیون متر مربع) از زمین‌های عربی را که عمدتاً در مرکز الجلیل یا منطقه ۹ قرار دارد، مصادره خواهند کرد؛ که به معنای نابودی روستاهای ارابه، دیر حنا و سخنین بود. این‌ها طرح‌های جدیدی نبودند. در آغاز سال ۱۹۵۶، اسرائیل شهرهایی را برای جابجایی روستاهای عربی اطراف ناصره مانند البعینه، دیرالاسد و نحف احداث کرد: ابتدا ناصره علیا (معروف به نوف الجلیل از سال ۲۰۱۹) و سپس در سال ۱۹۶۴، کرمتیل را احداث کرد.

۵

وقتی در سال ۲۰۱۴ از ناصره دیدن کردم، مرا بردند در اطراف شهر قدمی بزنم تا درک کنم چگونه شهرک‌های جدید یهودی‌نشین برای مهار شهر کهن فلسطینی طراحی شده‌اند. حنین زعبی، که در آن زمان یکی از اعضای حزب فلسطینی «کنست برای بلد» بود، به من گفت که چگونه ناصره، محل تولدش، مانند کرانه باختری، به تدریج توسط شهرک‌سازی‌های غیرقانونی، دیوار آپارتاید، ایست‌بازرسی‌ها، و حملات منظم ارتش اسرائیل تحت فشار قرار گرفته است.

دو دختر فرشی را با خود می‌برند، فاطمه شانان، فلسطین، ۲۰۱۵

۶

قبل از شروع اعتصاب عمومی در ۳۰ مارس ۱۹۷۶، رژیم اسرائیل یک گروه کامل از ارتشی‌ها و پلیس‌های مسلح را برای ضرب و شتم بی‌رحمانه فلسطینیان غیرمسلح فرستاد که صدها نفر را مجروح کردند و شش نفر را کشتند. توفیق زیاد، که رهبری این اعتصاب را بر عهده داشت، نوشت این «نقطه عطفی در مبارزه» بود، زیرا «زلزله‌ای ایجاد کرد که دولت را از سر به انتها تکان داد». زیاد نوشت که رژیم اسرائیل قصد داشت «به اعراب درسی بیاموزد»، اما «واکنشی را بسیار شدیدتر از خود حمله برانگیخت». این امر در مراسم تشییع شهدای اعتصاب که با حضور ده‌ها هزار نفر برگزار شد، بروز یافت. آن روز به «روز زمین» تبدیل شد که اکنون بخشی از تقویم مبارزه برای تعیین سرنوشت ملی فلسطینیان است.

رژیم اسرائیل در مواجهه با اعتراض عمومی کوتاه نیامد. در ۷ سپتامبر ۱۹۷۶، روزنامه عبری الهمیشمار یادداشتی را منتشر کرد به قلم یسرائیل کونینگ، که ناحیه شمالی، از جمله ناصره را اداره می‌کرد. یادداشت کاملاً نژادپرستانه کونینگ خواستار الحاق سرزمین فلسطین برای ایجاد پنجاه و هشت شهرک جدید یهودی بود و اشاره می‌کرد فلسطینی‌ها باید بام تا شام کار کنند تا زمانی برای فکر کردن نداشته باشند. اسحاق رابین، نخست‌وزیر اسرائیل در آن زمان، این یادداشت را که در آن برنامه‌هایی برای یهودی‌سازی الجلیل نیز شرح داده شده بود، رد نکرد. برنامه‌ها هرگز متوقف نشد.

۷

در سال ۲۰۰۵، دولت اسرائیل تصمیم گرفت که معاون نخست‌وزیر اداره الجلیل و النقب را بر عهده بگیرد. شیمون پرز که آن سمت را بر عهده داشت، گفت: «توسعه نگب و الجلیل مهم‌ترین پروژه صهیونیست‌ها در سال‌های آینده است». دولت ۴۵۰ میلیون دلار برای تبدیل این دو منطقه به مناطق یهودی‌نشین و اخراج فلسطینی‌ها، از جمله بادیه‌نشینان فلسطینی اختصاص داد. این طرح همچنان در دست اجراست.

دو الاغ، فاطمه ابو رومی، فلسطین، ۲۰۲۳

اظهارات جرد کوشنر را به راحتی می توان به عنوان خیالات خام رد کرد زیرا تا

حدی مضحک است. باین حال، چنین برداشتی اشتباه خواهد بود: کوشنر معمار «پیمان ابراهیم» ترامپ بود که به عادی سازی روابط اسرائیل با بحرین، مغرب، و امارات متحده عربی انجامید. او همچنین با بنیامین نتانیاوو، نخست وزیر اسرائیل (که زمانی در اتاق خواب دوران کودکی کوشنر در لیوینگستون، نیوجرسی اقامت داشت) رابطه نزدیک دارد.

النقب یک صحرای سوزان است، مکانی که حتی پس از اخراج بسیاری از بادیه نشینان فلسطینی کم جمعیت باقی مانده است. اما غزه به عنوان یک استراحتگاه ساحلی و به عنوان پایگاهی برای بهره برداری اسرائیل از ذخایر گاز طبیعی در شرق دریای مدیترانه امکاناتی دارد. این نشان دهنده توجه مستمری است که در برنامه رژیم صهیونیستی گنجانده و در اظهارات صریح کوشنر منعکس شده است. اما، اگر تاریخ مبنای قضاوت باشد، بعید است که فلسطینی ها از غزه به النقب یا حتی صحرای سینا بروند. آن ها مبارزه خواهند کرد. خواهند ماند.

توفیق زیاد در یافا، ۱۹۴۷، عکاس ناشناس (با سپاس از بایگانی رقومی موزه فلسطین)

توفیق زیاد در سپتامبر ۱۹۶۵، پس از بازگشت از مسکو به فلسطین، شعر «اینجا خواهیم ماند» را سرود که سال بعد در حیفا توسط انتشارات الاتحاد

چاپ شد و در کنار اثر کلاسیک او، «دستت را می فشارم» با اجرای شیخ امام خواننده مصری و کودکان فلسطینی در سراسر جهان به یادگار مانده است («خون از دستم جاری ست اما هنوز تسلیم نشده ام»). وقایع سال ۱۹۷۶ محبوبیت زیاد را در ناصره افزایش داد، جایی که او تا زمان مرگش در سال ۱۹۹۴ شهردار آن باقی ماند. متأسفانه او در هنگام بازگشت از کرانه باختری، پس از آن که به استقبال یاسر عرفات رفته بود که از امضای توافقنامه اسلو بازمی گشت، در یک سانحه رانندگی کشته شد. وقتی درباره روز زمین، و درباره غزه فکر می کنی، «اینجا خواهیم ماند» سروده رفیق زیاد به ذهن متبادر می شود:

در لد، در رمله، در الجلیل،

ما خواهیم ماند،

همچو دیواری روی سینهات

و در گلویت

همچو یک تکه شیشه،

یک خار بیابان،

و در چشمانت

همچو طوفان شن

ما خواهیم ماند،

همچو دیواری بر سینهات،

چه در حال شستن ظرفها در رستورانهای شما باشیم،

چه در نوشگاهها برای تان نوشیدنی بیاوریم،

چه کف آشپزخانههایتان را جارو کنیم

تا لقمه‌ای برای بچه‌هایمان بقاپیم
از میان دندان‌های نیش هیولاش شما.

اینجا خواهیم ماند،
سرودخوانان،
با خشم به خیابان‌ها می‌رویم،
و با عزت زندان‌ها را پر می‌کنیم.

در لد، در رمله، در الجلیل،
ما خواهیم ماند،
از سایهٔ انجیر پاسداری می‌کنیم
و از درختان زیتون،
بذر شورش را در فرزندانمان می‌کاریم
همچون مخمری که در دل نان می‌جوشد.

با مهر،
ویجی

مترجم فارسی: عدنان علوی
تهیه و تنظیم نسخهٔ فارسی: خانهٔ آمریکای لاتین